

Աւարայրի ամպերը.

Յողեցէք, ամպեր, սուրբ ցոլ կենդանի,
Ոսկերայ վերայ՝ վեհ Աւարայրի^(*).

Յողեցէք, ծին, ճաղկին, գալարին,
Սանրամաղ փոշիք անմահ քաջերին :

Ով գութ մեղք ամպեր, քաջաց արիւնից
Գոլորշիացած Աւարայր դաշտից :

Յողեցէք վերէն սուրբ ցոլ շահեկան,
Քաջ երակներով խաղայ ցոլ արեան :

Ով ամպեր, ամպեր, կաթիլք արտասուաց,
Ըրեան հետ զանգուած՝ ծիածան դարձած :
Յողեցէք անձրեւ, շնչի շունչ գարնան,
Խլրտին շարժին՝ զոհեր հաշտութեան :

Այս ամպեր, ամպեր, արեան կաթիլներ:
Քամին տանում է՝ քաջաց փոշիներ :

Յողեցէք, զանգուին, իրար միանան,
Օգորանան կանգնին՝ քամուն դէմ կենան :

Յողեցէք ամպեր, գարնան գուշակներ,
Նոր գարուն տեսնեն չայտց սերունդներ :
Շին հոգի նոր կեանք իրար միանան,
Շին հարք նոր սերունդք՝ իրար բարեւ տան :

Եւ ես այն գարնան գուշակ ծիծեռնակ,
Օտվ ցամաք անցնիմ, աշխարհ բովանդակ :
Օրլսլըլամ կանչեմ չայերին գոնեմ,
Օ՛իլ ծիլ վարդերու գարուն աւետեմ :

Անեմ յանկարծուստ քամի վեր կայաւ,
Քաջաց փոշիներն ցրուել անխնամ :
Բայց սաստիկ քամուց ամպըն մղեցաւ :
Կայծակ որոտաց՝ արիւն ցողեցաւ :

Յողեցաւ արիւն, իջաւ նոր հոգի,
Յրուած փոշիներն եղեն կենդանի :
Տօն կենդանութեան աօնեց չայաստան,
Կենդան եմ, ասաց, այժմ եւ յաւիտեան :

* * *

(*) Աւարայրը այն գաշան է, ուր նուհատակեցան Ս. Վարգանանք :